

Arrest

**nr. 105 185 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN WESEMAEL, die loco advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 december 2012.

1.3. Op 4 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit het dorp Balabagh, district Surkhrood, provincie Nangarhar, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent niet naar school gegaan, maar ging wel twee jaar naar de koranschool, waardoor u de koran gedeeltelijk kan lezen. U hebt nooit gewerkt, en hielp enkel wat bij het zorgen voor de dieren van de familie. Uw broer Fahim, die wel tot de 12de klas naar school ging, ging bij het Afghaanse leger in het jaar 1388 (omzetting naar westerse kalender: 2009-2010). Na zijn trainingsperiode van 6 of 8 maanden kwam hij terug thuis voor 15 dagen en ging daarna anderhalve maand in Darunta werken. Daarna werd hij overgeplaatst naar Kandahar. U ging hem in Darunta bezoeken en kreeg zin om ook in het leger te gaan. Vijf-zes dagen na dit bezoek vertelde u aan uw vader dat u ook bij het leger wilde. Hij ging ermee akkoord. Toen u cricket ging spelen met uw vrienden, vertelde u hen dat u bij het leger wilde en vroeg u of zij ook niet het land wilden dienen, gezien ze geen job hadden. De volgende avond kwam uw vader thuis en hij zei dat hij akkoord ging dat u naar het leger ging, maar hij vroeg u waarom u het aan uw vrienden had verteld. Blijkt namelijk dat uw vader toen al mondeling bedreigd werd door de taliban. De volgende dag werd een brief getekend door een zekere Abdul Ahad afgegeven aan uw vader waarin stond dat ze jullie familie ervan beschuldigden te spioneren en informatie door te geven over de taliban. Ze schreven dat u zich bij hen moest vervoegen voor de jihad, en dat u zich binnen de week in Khogyani moest melden. Dit gebeurde in de 6de of 7de maand van 1389 (omzetting naar westerse kalender: augustus-oktober 2010). Op vraag van uw moeder en met de hulp van de malik en de ouderen van het dorp werd een smokkelaar gevonden en vertrok u naar Europa. Na uw vertrek verhuisden uw ouders naar Peshawar in Pakistan. Uw broer is intussen ook gestopt als soldaat om uw vader te kunnen helpen. U vertrok ergens op 9 februari 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 29 mei 2011 en hebt er op 31 mei 2011 asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf, 6 foto's (5 foto's van uw broer als soldaat en 1 foto van uw vader en uw drie broers), en een document waarop verschillende mensen verklaren dat uw broer de 12de klas beëindigd heeft en nu in het leger zit.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban is niet overtuigend. In uw verklaringen zijn verscheidene opmerkelijkheden en tegenstrijdigheden naar voor gekomen, die, samen genomen, de geloofwaardigheid van uw relaas zodanig ondermijnen dat het niet aannemelijk kan worden geacht.

Ten eerste kan u het profiel van uw broer, die een geschoolde soldaat zou zijn, niet aannemelijk maken. Vooreerst kan u niet zeggen wanneer uw broer zijn training bij het leger gestart is, of zijn training nu 2 of 6 maanden duurde, en wanneer hij precies beginnen werken is bij het leger. Nochtans keerde hij na 6 of 8 maanden terug naar huis voor 15 dagen, wat dan toch een belangrijke periode moet zijn geweest, maar u kan slechts het jaar en niet de maand noemen waarin hij voor het leger begon te werken (CGVS p. 5). U stelde nog dat u en uw neef uw broer nog zijn gaan opzoeken in Darunta, jullie zouden er een bevriende commandant gezien hebben, maar zijn naam kan u helemaal niet zeggen (CGVS p. 5). Over uw broers activiteiten als soldaat weet u weinig meer dan dat hij aan sport deed, oefeningen deed, en dat het een goed ding was om het land te dienen (CGVS p. 6). Zeker aangezien u zegt dat u zelf wou toetreden tot het leger zou men kunnen verwachten dat u meer details zou weten over wat hij allemaal precies moest doen. U legt wel een document en foto's voor die zouden moeten bewijzen dat uw broer bij het leger is. Deze documenten zijn niet voldoende aangezien de brief door eender wie kan zijn opgemaakt. Op de foto's is wel een jongeman in uniform te zien, maar dit betekent niet dat dit uw broer is. Immers, op geen enkele foto bent u samen met deze persoon te zien. Ze bewijzen ook op geen enkele manier uw probleem. U verklaart zelf wel dat uw broers profiel als soldaat niets met uw probleem te maken heeft, en voegt er nog aan toe dat niemand in het dorp wist dat hij in het leger zat (CGVS p. 8). Toch is het van belang dat u het profiel van uw broer als soldaat aannemelijk maakt, aangezien u net via uw broer zelf tot het besluit kwam dat u ook in het leger wilde dienen.

Ten tweede zijn er in verband met uw eigen relaas enkele opmerkingen te maken. Na het bezoek aan uw broer in Darunta, wilde u zelf in het leger, maar afgezien van het feit dat het geen probleem was dat u ongeletterd was, weet u niets over andere toelatingsvoorwaarden (CGVS p. 6). U vertelde vervolgens over uw intentie aan uw vrienden en probeerde hen te overhalen om ook bij het leger te gaan. Dat dan reeds de volgende dag de taliban uw vader bedreigen omwille van uw intentie om bij het leger te gaan, is zeer ongeloofwaardig. U stelt dat iemand van uw groep vrienden dit aan de taliban vertelde, maar dat u niet weet wie, want dat heden ten dage iedereen samenwerkt met de taliban

(CGVS p. 9). Het is echter vreemd dat u, die beseft dat 'iedereen' zich taliban noemt, uw intentie om het Afghaans leger te gaan steunen zo onbevangen aan een groep mensen zal vertellen waarvan u niet weet wie eventueel banden heeft met de taliban, ook al zouden het dan uw vrienden zijn. Deze onvoorzichtigheid in combinatie met uw besef, is ten zeerste merkwaardig.

U werd in de dreigbrief niet alleen van spionage beschuldigd, maar ook werd van u gevraagd dat u zelf de jihad zou steunen. Er dient te worden opgemerkt dat de taliban gewoonlijk niet op deze manier rekruteren. Gedwongen en anonieme rekrutering door de taliban is volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt eerder een uitzondering dan de regel (zie kopie in het administratieve dossier). Deze informatie komt aldus niet overeen met uw asielrelaas, waarin u, gedwongen zou worden om bij de taliban te gaan. Detzelfde informatie stelt dat de taliban geen gedwongen rekrutering hebben nodig omdat ze voldoende vrijwilligers hebben. Bovendien zou gedwongen rekrutering de lokale gemeenschap nog verder van de taliban vervreemden. Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met iemand die zijn wens te kennen heeft gegeven om bij het leger te gaan en die ze verdenken van spionage maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. Immers, de taliban heeft nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen. Gezien ook uw neven reeds gekend waren door de taliban als werkende voor de buitenlanders (CGVS p. 10), kan de taliban er allerminst van op aan dat u te vertrouwen zou zijn.

Verder zijn er grote tegenstrijdigheden tussen uw verklaring bij DVZ en uw verklaring bij het CGVS. U verklaarde bij DVZ namelijk dat de taliban dreigbrieven stuurde naar uw familie omdat uw broer moest stoppen met werken met de Afghaanse autoriteiten (zie Vragenlijst DVZ p. 3). Echter, bij het CGVS verklaart u dat niemand in het dorp weet dat hij bij het leger werkt, en dat dit ook niets met uw probleem te maken heeft (CGVS p. 8). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u enkel zeggen dat u niet voldoende tijd kreeg voor het interview bij DVZ. Echter, uw hele verklaring bij DVZ draait rond het feit dat de taliban wilden dat u bij hen ging werken omdat uw broer bij het leger werkte. Het feit dat de taliban wisten dat uw broer bij het leger zat kan hier dan ook moeilijk een verkeerd begrepen detail zijn. Aan uw uitleg voor deze tegenstrijdigheid, die de kern van uw asielrelaas raakt, kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Afgezien van de reeds vermelde opmerkelijkheden in verband met uw documenten, dient nog te worden toegevoegd dat u over het document dat moet bewijzen dat uw broer bij het leger werkte, eerst verklaarde dat het iets was om u te helpen, dat het verklaart dat u bij het leger wilde en dat u daardoor problemen had (CGVS p. 6) en daarna dat het bewijst dat uw broer in het leger zat. U blijkt dus amper op de hoogte te zijn van de inhoud ervan. U hebt blijkbaar ook geen enkel interesse in dit document, want liet niemand het u voorlezen (CGVS p. 6 en 8). Aldus zijn de door u voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw district Surkhrood, provincie Nangarhar te ontlopen. Het is niet onredelijk dat u uw toevlucht zou kunnen nemen tot het district Jalalabad. U bent een meerderjarige gezonde jongeman, die zowel Dari als Pashtou spreekt. Bovendien wonen in Jalalabad drie tantes langs vaderszijde, en werkt ook een neef in Jalalabad als chauffeur. Van uw aangetrouwde ooms zijn er twee leraars en één handelaar tussen Balabagh en Kabul (CGVS p. 11-12). Ook zouden uw vader en broer momenteel in Pakistan actief zijn in de fruithandel met Afghanistan (CGVS p. 3, 7). Zij allen kunnen u zeker helpen om in Jalalabad werk te vinden of financieel bijstaan. Het is dus redelijk om u te hervestigen in de hoofdstad van uw provincie. U haalde verder geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen (her)vestigen. Bijgevolg moet in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt

weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de 3 opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook beroept hij zich op een manifeste vergissing in appreciatie.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de aangevoerde bepalingen, stelt verzoeker dat de motivering die wordt aangehaald door het Commissariaat-generaal niet conform is aan de werkelijkheid, waarna hij stelt over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, wijst op zijn problemen en bedreigingen in zijn land van oorsprong en stelt dat hij geen specifieke bescherming kon krijgen, dat hij asiel aanvraag bij zijn aankomst in België op 31 mei 2011, dat hij ter staving van zijn relaas een dossier met documenten neerlegde en hij werd verhoord en dat een negatieve beslissing werd genomen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een vergissing van appreciatie heeft begaan en meent dat punt 199 van de 'HCR Gids' niet werd gerespecteerd waarna hij de tekst van het desbetreffende punt citeert. Volgens verzoeker dient de bestreden beslissing nietig te worden verklaard en kan in de huidige stand van het dossier, niet worden aangetoond dat het ernstige en erge gevaar niet bestaat. Verzoeker stelt nog dat nieuwe proeven binnenkort zullen gestuurd worden. Ten slotte meent verzoeker dat de juridische kwalificatie van het Commissariaat-generaal onrecht is.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Voor zover verzoeker in zijn middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad stipt aan dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet met concrete elementen weerlegt. De loutere beweringen dat de motieven niet met de realiteit overeenstemmen, de ongefundeerde kritiek op de juridische kwalificatie door de commissaris-generaal en verzoekers affirmatie dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij in zijn land van herkomst problemen en bedreigingen heeft gekregen en hij geen specifieke bescherming kon krijgen, volstaan in elk geval niet om de concrete overwegingen van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, noch om in aanmerking te komen voor de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Betreffende de aangevoerde schending van een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Daarbij komt nog dat de vaststellingen van de verwerende partij betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas, zodat niet valt in te zien hoe de analyse van verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing niet te rijmen is met de inhoud van de geschonden geachte paragraaf.

2.8. Ten slotte, wat verzoekers argument betreft dat niet kan worden aangetoond dat het gevaar niet bestaat, weze herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust en dat de verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten aantonen dat de aangevoerde feiten onwaar zouden zijn.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt dat het niet onredelijk is dat verzoeker, om de algemene situatie in zijn district Surkhrood, provincie Nangarhar te ontlopen, zijn toevlucht zou nemen tot het district Jalalabad. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker brengt verder ook niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) beaamt.

2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.11. In zoverre verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat nieuwe proeven binnenkort zullen gestuurd worden, stelt de Raad vast dat geen nieuwe stukken werden overgemaakt, noch ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift, noch nadien, noch ter gelegenheid van de terechtzitting. Gevraagd wat beoogd werd met het toesturen van 'nieuwe proeven', diende de advocaat die plaatsvervangend optrad voor de raadsman van verzoeker ter terechtzitting het antwoord schuldig te blijven.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.13. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER